

med den gode Melodi, besynger kun en enkelt Side af vort Folks Liv, Heltelivet paa Søen, derfor priser han ogsaa det sortladne Hav. Vi savner en Nationalsang, som ikke alene holder sig til den ene Side, men dvæler ved flere Sider af vort Folks Liv i Lighed med den mægtige Nationalsang, som vort Broderfolk i Norge har. De har en virkelig Nationalsang, ikke blot med Hensyn til Melodien, men ogsaa med Hensyn til Indholdet. Det er den Sang, som begynder med denne herlige Optakt: „Ja, vi elsker dette Landet, som det stiger frem“. Derom kan der ikke være to Meninger, derfor begynder Sangen med at sige: „Ja, vi elsker dette Landet, som det stiger frem“. Der faar vi en levende Skildring af Landet, ikke blot dets Ydre: „vejrbit, furet over Vandet“, men om de tusind Hjem, og hvad der foregaar i disse Hjem, og om Landet gennem Aarhundreder synger Digteren. Det er en virkelig Nationalsang. Det ærede Medlem er jo Digter, det ærede Medlem kunde forsøge sig med at lave en saadan Nationalsang for det danske Folk, eller maaske andre kunde inspireres til at give den danske Nation en Nationalsang. Jeg tror imidlertid, jeg har Ret i den Paastand, at man som oftest hører Melodien til „Kong Christian“, naar der er Tale om at foredrage den danske Nationalsang og Nationalmelodi.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg ved, at det er Formandens Ønske, at Forhandlingerne kunde slutte i dette Møde, og jeg anbefaler Sagen som Helhed til Overvejelse og indgaaende Prøvelse i det Udvalg, der vil blive nedsat til at behandle det Spørgsmaal: hvorledes vi paa bedste og dog mest økonomiske Maade skal tilvejebringe en Ordning, der er forsvarlig for det kongelige Teaters Scene baade med Hensyn til Skuespil, Opera og Ballet.

Johan Knudsen: Til de Bemærkninger, jeg tillod mig at fremsætte i Gaar, skal jeg ikke føje meget; jeg skal kun lægge Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed et Par Minutter for at svare paa enkelte Udtalelser, der er rettede til mig.

Det ærede 23de Medlem for Hovedstaden (Gamborg) meldte sig som en af dem, der virkelig tager Hr. Kaj Bendix' Projekt alvorligt. Det forbyr mig. Jeg kan angaaende dette Projekt henholde mig til, hvad jeg udtalte i Gaar: Mig forekommer Projektet at være fuldstændig i Luften frit vævende. Hr. Kaj Bendix' Kæmpebygning skal koste 25 Mill. Kr., og Hr.

Kaj Bendix har ikke mig bekendt anvist Veje til at rejse dette mægtige Beløb. At Rigsdagen skulde være villig til at forstrække Hr. Bendix med 6 Millioner, mener jeg dog, at heller ikke det ærede 23de Medlem for Hovedstaden kan antage, og derfor synes jeg, at en yderligere Rigsdagsdebat om Hr. Kaj Bendix' Forslag er hensigtsløs.

Min Partifælle, det ærede 20de Medlem for Hovedstaden (J. Oskar Andersen) udtalte: „Det sikre er, at det kongelige Teaters nuværende Scene ikke efter Ombygningen kan bruges til Opera og Ballet.“ Heri har det ærede Medlem Uret; med et forsænkbart Orkester vil det kongelige Teaters Scene ogsaa efter den projekterede Ombygning udmærket godt kunne bruges til Opera og Ballet. Det ærede Medlem er stemt for Dobbeltscenen, og han fraraadede Casino-Projektet med en Motivering, som jeg ikke kan godkende. Jeg tror vedblivende, at en fuldstændig Adskillelse mellem Skuespillet paa den ene Side og Opera og Ballet paa den anden Side kunstnerisk set vil være det bedste; men jeg har paa ingen Maade lagt Skjul paa, at Dobbeltscenen vil have økonomiske Fortrin fremfor det af Ministeren foreslaaede. Naar vi til Dobbeltscenen, skal jeg være glad ogsaa for denne Ordning.

Jeg giver det ærede 20de Medlem for Hovedstaden ganske Ret i hans Klager over Magerheden ved det kongelige Teaters Repertoire; ogsaa jeg savner haardt en nogenlunde fyldig Repræsentation for det store Drama. Det skulde bl. a. være Forskellen imellem et nationalt Teater og Privatteatrene, at Nationalteatret var de store Dramaers Hjem. Men imod det kongelige Teaters Direktion maa man ikke være uretfærdig, thi den Opgave, der er stillet Direktionen, er det simpelt hen umuligt at løse.

Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) bebrejdede mig, at jeg i Gaar havde sagt, at vi af levedygtige danske Operaer kun havde Hartmanns „Liden Kirsten“, Heises „Drot og Marsk“ og Carl Nielsens „Maskerade“. Det ærede Medlem bebrejdede mig det, men sagde intet, der skulde godtgøre, at jeg havde Uret i saa Henseende. Ganske vist nævnedes det ærede Medlem Lange-Müllers Musik til „Der var engang —“, men som det ærede Medlem maa vide, er „Der var engang —“ ikke en Opera, men et Skuespil.

Om den økonomiske Side af Sagen, som ogsaa jeg tillægger meget stor Be-